

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Krivánkové ve věci

žalobkyně: **Mivika s.r.o.**, sídlem Sokolovská 613/24, Kynšperk nad Ohří
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Kolářem, sídlem Na Vinici
1227/32, Děčín

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Karlovarský kraj**, sídlem Dubová 246/8, Karlovy
Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č.j. 90529-7/2024-540000-11,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č.j. 90529-7/2024-540000-11, se **z r u š u**
je a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč ve lhůtě
do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr.
Martina Koláře, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 17. 9. 2024, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č.j. 90529-7/2024-540000-11, jímž žalovaný ve věci žalobkynina podání označeného jako „*Žádost o prominutí daně*“ za účelem prominutí příslušenství daně v celkové výši 800 645 Kč žalobkyni nevyhověl, žádost o prominutí příslušenství daně zamítl a podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“) řízení zastavil.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný „*zamítnutí žádosti o prominutí příslušenství daně nevyhověl*“, neboť žalobkyně dle něj neprošla testem „*daňové spolehlivosti*“. Tento test žalovaný provedl podle metodiky uvedené v odůvodnění rozhodnutí. Zdroj či původ této metodiky žalovaný v rozhodnutí neuvádí, nicméně je zřejmé, že sestává z posouzení naplnění několika kritérií, která zjevně směřují k aplikaci § 259c daňového řádu. Žalobkyně podle odůvodnění rozhodnutí jedno z vymezených kritérií nesplnila, a to konkrétně kritérium, aby žadatel nebyl „*osobou, jíž byla uložena pokuta dle daňových nebo celních předpisů, nesouvisející s příslušenstvím daně, o němž je rozhodováno a jejíž horní hranice je zákonem stanovena na min. 250 tis. Kč*“. Žalovanému (správně: žalobkyni, pozn. soudu) byla totiž dne 29. 11. 2021 uložena rozhodnutím žalovaného sp.zn. 05018226/004/9/2021 pokuta ve výši 5 000 Kč za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy (dále jen „*rozhodnutí o pokutě*“).
3. Žalobkyně konstatovala, že dle důvodové zprávy k § 259c daňového řádu „*závažnost porušení musí být v konkrétním případě najisto postavena prostřednictvím dostatečného odůvodnění rozhodnutí správce daně. Za závažné porušení nelze označit každé porušení daných zákonů, ale pouze takové porušení, které dosáhne určité intenzity*“. Podle ustálených závěrů soudní praxe správní soudy v rámci přezkoumávání rozhodnutí o prominutí daně prověřují, zda toto bylo vydáno v řádném řízení, vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 7 Afs 15/2007). Soudní praxe také vymezila limity správního uvážení. Tyto limity nalezla především v principech vyplývajících z ústavního pořádku České republiky, jako je např. zákaz libovůle, princip rovnosti, objektivnost a nestrannost a proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva a zájmy osoby a sledovaným účelem (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 A 25/2002, sp.zn. 11 Afs 78/2011). Uplatněním různých metodik při aplikaci § 259c daňového řádu se správní soudy již několikrát zabývaly a zaujaly v tomto směru shodný postoj, který se dá vyjádřit následujícím: Pokud správce daně dospěje k závěru, že došlo k některé ze situací definovaných v dané metodice (např. metodika dle pokynu GFŘ-D-29), musí z jeho rozhodnutí také jednoznačně vyplynout, že daná situace v konkrétním případě skutečně naplňuje znaky pojmu užívaného zákonem, konkrétně v § 259c daňového řádu; jinými slovy závažnost porušení nemůže vyplývat pouze toho, že je definováno v dané metodice, ale musí být zřejmá přímo ze samotného porušení (viz často citované rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp.zn. 29 Af 154/2018). Správce daně nesmí ustrnout pouze na mechanické aplikaci dané metodiky, aniž by současně vysvětlil, proč byla naplněna vylučovací klauzule dle § 259c odst. 2 daňového řádu. Správce daně tudíž nesmí opominout vysvětlit, proč dané jednání představuje závažné porušení daňových

předpisů (viz rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp.zn. 43 Af 20/2019). To je dáno tím, že žádnou metodiku takového typu nelze stavět nad zákon.

4. Dle žalobkyně se žalovaný ve svém rozhodnutí spokojil s pouhou mechanickou aplikací kritérií metodiky použité při testu daňové spolehlivosti, aniž by blíže zkoumal a vypořádal se s tím, zda a nakolik nesplnění těchto kritérií představuje porušení daňových předpisů, jak je má na mysli § 259c daňového řádu. V tomto směru se zejména opominul zabývat intenzitou a charakterem porušení povinností, v jejichž důsledku byla žalobkyni v rozhodnutí o pokutě uložena pokuta v nepatrné výši 5 000 Kč za prakticky banální opomenutí; přitom existence rozhodnutí o pokutě bylo jediným důvodem zamítnutí žádosti o prominutí příslušenství daně. Z rozhodnutí o pokutě přitom samo o sobě nijak nevyplývá, že by bylo vydáno v důsledku závažného porušení povinností žalobkyně stanovených daňovými předpisy. V daném případě se jednalo o pouhou opožděnou registraci k podávání výkazů INTRASTAT (žalobkyně se namísto 18. 10. 2021 k INTRASTAT zaregistrovala až 26. 11. 2021). Sám žalovaný přitom v rozhodnutí o pokutě uvádí, že jde především o „*statistické funkce podávaných hlášení pro INTRASTAT*“. Tato opožděná registrace tudíž neměla žádný dopad na řádnou správu a placení příslušných daní. Porušení povinností mělo spíše formu administrativního nedopatření, navíc krátkodobého. Bagatelnost tohoto žalobkynina jednání dokazuje i spíše symbolická výše uložené pokuty – příslušné předpisy umožňují za tento přestupek uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč.
5. Dle žalobkyně je tedy zřejmé, že žalovaný své rozhodnutí vydal zjevně v rozporu s hmotnými a procesními předpisy (řádne neaplikoval zákonem upravenou podmínku dle § 259c daňového řádu o absenci porušení daňových nebo účetních právních předpisů „*závažným způsobem*“) a mimo rámec limitů pro správní uvážení, kdy chybí zejména posouzení proporcionality mezi negativními dopady rozhodnutí žalovaného na zájmy žalobkyně a sledovaným účelem zákona (zejména když z důvodové zprávy k § 259c daňového řádu vyplývá, že sledovaným účelem zákona není znemožnit prominutí příslušenství daně z důvodu jakéhokoliv porušení daňových a účetních předpisů, ale pouze z důvodů závažných).

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že úvahy žalobkyně uvedené v odst. 2 odůvodnění rozsudku jsou správné, a připustil, že v napadeném rozhodnutí absentuje odkaz na konkrétní zdroj, kde jsou uvedena kritéria pro „*daňovou spolehlivost*“. Nicméně konkrétní body této metodiky rozhodné pro úspěšné absolvování testu daňové spolehlivosti napadené rozhodnutí žalovaného obsahuje a stejně tak obsahuje i závěr, zda žalobkyně konkrétní kritérium splnila či nikoliv, spolu s jeho příslušným zdůvodněním. V případě prověření daňové spolehlivosti bylo užito metodické informace č. 6/2022 - Postup správce daně při rozhodování o prominutí příslušenství daně, která je volně přístupná na internetových stránkách celní správy (<https://celnisprava.gov.cz/cz/Stranky/metodika.aspx>). Žalobkyně tedy byla napadeným rozhodnutím obeznámena, že neuspěla v konkrétním bodě následujícím způsobem:

„Žadatel je osobou, jíž byla uložena pokuta (za spáchaný přestupek/platební delikt podle daňových a/nebo podle celních předpisů), která nesouvisí s příslušenstvím daně, o němž je rozhodováno, a jejíž horní hranice je zákonem stanovena na min. 250 000 Kč, případně dvě a

více pokut, jejichž horní hranice je nižší než 250 000 Kč; rozhodným okamžikem pro hodnocení je den spáchání přestupku, kterým se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán;

Výsledek: ANO

Bylo zjištěno, že žadateli byla rozhodnutím č.j. 175509-2/2021-540000-51 ze dne 29.11.2021 uložena pokuta ve výši 5.000 Kč za nesplnění povinnosti nepeněžité povahy, a to za porušení ustanovení § 57 odst. 2 a § 58 odst. 3 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), když jako osoba povinná vykazovat údaje o obchodu se zbožím mezi Českou republikou a jinými členskými státy Evropské unie neprovedla registraci u předmětného celního úřadu a nevykázala údaje ve směru odeslání od referenčního období září roku 2021. Dle ustanovení § 56 odst. 4 celního zákona lze pokutu za nesplnění povinnosti nepeněžité povahy (porušení uvedené povinnosti) uložit až do výše 1.000.000 Kč.“

7. Žalovaný dále uvedl, že napadené rozhodnutí ve své výrokové části odkazuje na zákonná ustanovení § 101 a § 259 a následující daňového řádu, takže předpoklad žalobkyně, že žalovaný uvedenou žádost zamítl na základě § 259c daňového řádu, který ve svém odstavci druhém stanoví, že prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy, je správný.
8. K dalším žalobním námitkám žalovaný uvedl, že sama důvodová zpráva k § 259c daňového řádu se zabývá pojmem „závažné porušení“, kdy stanoví, že se jedná o tzv. neurčitý právní pojem, který je třeba naplnit konkrétní skutkovou situací, a na základě této situace posoudit, zda porušení bylo opravdu závažné. Pro usnadnění interpretace tohoto právního pojmu a sjednocení správní praxe pak v rámci celní správy slouží vnitřní pokyny správce daně a metodické informace. Metodická informace je pak normativní vnitřní akt řízení, který sjednocuje výklad a stanovuje pravidla pro aplikaci konkrétních ustanovení právních předpisů pro zaměstnance celní správy v praxi. K posouzení „závažného porušení“ žalovaný dodává, že celním zákonem stanovená horní hranice pokuty za nesplnění povinnosti nepeněžité povahy ve výši 1 000 000 Kč vypovídá o skutečnosti, že již sám zákonodárce hodnotí nesplnění povinností souvisejících se sběrem, zpracováním a poskytováním údajů pro statistické účely (výkaznictví pro INTRASTAT) jako závažné. Vzhledem k tomu, že v současné době neexistuje přímý dohled nad pohybem zboží přes státní hranice členských zemí EU v rámci intrakomunitárního obchodu EU, bylo potřebné vytvořit alespoň rámcový kontrolní systém vycházející z následného monitoringu pohybu zboží v intrakomunitárním obchodu EU, se schopností signalizovat nesoulad mezi celkovým příjmem a odesláním zboží a s možností odvodit souvztažnost i vůči dani z přidané hodnoty. Tento kontrolní systém je postaven právě na statistických principech, na statistických měsíčních hlášeních zachycujících pohyb zboží, příjem a odeslání v intrakomunitárním obchodu EU. V případě, kdy nejsou potřebné informace k dispozici, nelze tak zjistit přesný obrat zahraničního obchodu a obchodní bilance České republiky, případně údaje ze statistiky vycházející jsou značně zkreslené. Z tohoto důvodu není možné připouštět poskytnutí statistických údajů v jakýchkoli časových prodlevách či nepřesnostech. Skutečnost, že žalobkyni za popisované nesplnění povinností, souvisejících se sběrem, zpracováním a poskytováním údajů pro statistické účely, byla žalovaným uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, tedy při dolní hranici možného rozpětí výše pokuty, a to i přesto, že porušení povinností výkaznictví pro INTRASTAT označil za závažná porušení, lze podřadit pod běžnou praxi správních orgánů a orgánů veřejné moci, které se

v případech prvního porušení právních předpisů pohybují při ukládání pokut při dolní hranici, aby působily na přestupce výchovně, tzn. aby se více již porušování předpisů nedopouštěli.

IV.

Posouzení věci soudem

9. Vzhledem k tomu, že účastníci souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

11. Podle § 259c odst. 2 daňového řádu prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.
12. Výkladem tohoto ustanovení se již soudy ve své judikatuře zabývaly.
13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č.j. 2 Afs 62/2017 - 37, uvedl:
14. *„Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla nesprávný výklad a vymezení vylučující podmínky podle § 259c odst. 2 daňového řádu co do znaku „závažným způsobem porušil“ žalovaným. V této části je rozhodnutí žalovaného na samotné hraně přezkoumatelnosti. V shora již specifikované důvodové zprávě k návrhu zákona vyhlášeného pod č. 267/2014 Sb. se v souvislosti s § 259c odst. 2 daňového řádu uvádí, že „[z]ávažnost porušení musí být v konkrétním případě najisto postavena prostřednictvím dostatečného odůvodnění rozhodnutí správce daně. Za závažné porušení nelze označit každé porušení daných zákonů, ale pouze takové porušení, které dosáhne určité intenzity. Závažným porušením předpisů přitom může být i jejich opakované porušení.“*
15. *Jak bylo výše vyloženo, pojem závažného porušení daňových a účetních předpisů je neurčitým právním pojmem, který vyžaduje interpretaci a subsumpci na konkrétní skutkové okolnosti žadatele. Nejedná se o zmocnění ke správnímu uvážení v pravém slova smyslu. Jakkoli neurčitý právní pojem dává správnímu orgánu často i významný prostor pro interpretaci, a tedy i pro uvážení v širším smyslu, i tak má tato interpretace meze. Výkladem znaku „závažným způsobem porušil“ stěžít může správce daně dospět k takové praxi (signalizované například určitým obecným metodickým či řídicím aktem, podobně jako Pokyn v nyní projednávané věci), že prakticky všechna porušení předpisů v určité podmnožině předpisů daňového a účetního práva (např. celních předpisů) jsou porušení závažná. Takovou interpretaci by se zjevně vzdálil záměru zákonodárce i samotnému doslovnému znění zákona postavenému na dichotomii dvou skupin porušení zákona – závažných a nikoli závažných, zastoupených v sociální realitě v obou typech případů nikoli vzácně.*
16. *Interpretace neurčitého právního pojmu pak jistě může být v podstatné míře opřena o zákonné znaky jednání, která jsou typicky považována za závažná porušení, avšak nikdy nemůže abstrahovat od skutkových okolností konkrétních případů.*
17. *Konečně posouzení naplnění zákonných znaků definovaných neurčitými právními pojmy musí být v příslušném rozhodnutí dostatečně konkrétně odůvodněno. Zejména musí být vyloženo,*

jaké důvody vedou příslušný správní orgán k tomu, že dělicí linii mezi závažnými a nikoli závažnými porušeními daňových a účetních předpisů vede určitým způsobem a na základě určitých typových znaků závažnosti. Dále musí být vyloženo, v jakých ohledech konkrétní případ tyto znaky naplňuje. Konečně je třeba tam, kde na to zjištěné rozhodné skutkové okolnosti ukazují, vyložit, zda konkrétní případ nevykazuje znaky určité výjimečnosti, a pokud ano, v čem spočívají a jaké z toho eventuelně plynou důsledky.”

18. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 4. 2021, č.j. 43 Af 20/2019- 27, uvedl:
19. *„Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný posuzoval žádost dle interního pokynu GFŘ-D-29, přičemž dospěl k závěru, že situace žalobkyně odpovídá bodu 5. v čl. II. 2. A. pokynu, což vylučuje prominutí pokuty. To plyne z textu napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatuje, že „daňový subjekt opakovaně včas nepodal daňové přiznání nebo vyúčtování a ke splnění této své zákonné povinnosti byl správcem daně vyzván a to alespoň 2x v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti o prominutí“, což odpovídá zmíněnému bodu 5 dle pokynu. Žalovaný pak uzavřel, že žádost zamítl v souladu s pokynem GFŘ-D-29.*
20. *Je však třeba zdůraznit, že pokyn GFŘ-D-29 není obecně závaznou normou, ale toliko vnitřním pokynem v rámci finanční správy (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2006, č. j. 8 Afs 3/2005 - 59). Byť interní pokyny umožňují finanční správě postupovat jednotněji při výkladu neurčitých právních pojmů, jejich použití nesmí vést k faktickému přehlížení, obcházení či nahrazování zákonných ustanovení textem interního pokynu. V tomto případě správce daně znění § 259c odst. 2 daňového řádu fakticky ignoroval a žádost posuzoval výlučně dle znění interního pokynu.*
21. *Povinností žalovaného však bylo v první řadě posoudit, zda žalobkyně v posledních 3 letech závažným způsobem porušila daňové nebo účetní právní předpisy, neboť toto posouzení vyžaduje zákon (§ 259c odst. 2 daňového řádu). Byť v řadě a možná velké většině případů bude výsledek stejný, ať už bude určitý skutkový stav posuzován prizmatem § 259c odst. 2 daňového řádu či čl. II. 2. pokynu GFŘ-D-29, vždy je nutno věc nakonec zhodnotit z hlediska naplnění kritérií, která stanovil zákonodárce (a nikoliv správní orgán v interním pokynu). Jinými slovy, finanční správě není v žádném případě zapovězeno využívat interní pokyny k sjednocení praxe správců daně, ale musí být vždy zřejmé, že správce daně věc (současně) posoudil z hlediska kritérií stanovených zákonem.*
22. *V nyní posuzovaném případě žalovaný ustal na mechanické aplikaci pokynu GFŘ-D-29, aniž by současně vysvětlil, proč byla naplněna vylučovací klauzule dle § 259c odst. 2 daňového řádu. Chybí tak zejména vysvětlení, proč jednání žalobkyně představovalo závažné porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu; jinými slovy proč v daném případě porušení práva ze strany žalobkyně (nepodání dvou daňových přiznání v zákonné lhůtě) spadá s ohledem na skutkové okolnosti věci pod neurčitý právní pojem „závažné porušení“ (srov. výše citovaný odst. 40 rozsudku č. j. 1 Afs 236/2019 - 83). Soud přitom nemá za to, že by porušení předpisů žalobkyní bylo prima facie tak závažné, že by naplnění tohoto zákonného kritéria nebylo potřeba v napadeném rozhodnutí vůbec vysvětlit. I v důvodové zprávě k zákonu č. 267/2014 Sb., kterým bylo § 259c odst. 2 vloženo do daňového řádu, se uvádí, že „[z]ávažnost porušení musí být v konkrétním případě najisto postavena prostřednictvím dostatečného odůvodnění rozhodnutí správce daně. Za závažné porušení nelze označit každé porušení daných zákonů, ale pouze takové porušení, které dosáhne určité intenzity.“ Povinnost vysvětlit*

naplnění tohoto zákonného znaku zdůrazňuje též judikatura (viz rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017 - 37, č. 3636/2017 Sb. NSS, odst. 37–40)."

23. Soud se se závěry citované judikatury zcela ztotožňuje.

B.

24. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný v něm pouze uvedl:
25. *„Žadatel je osobou, jíž byla uložena pokuta (za spáchaný přestupek/platební delikt podle daňových a/nebo podle celních předpisů), která nesouvisí s příslušenstvím daně, o němž je rozhodováno, a jejíž horní hranice je zákonem stanovena na min. 250 000 Kč, případně dvě a více pokut, jejichž horní hranice je nižší než 250 000 Kč; rozhodným okamžikem pro hodnocení je den spáchání přestupku, kterým se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán;*
26. *Výsledek: ANO*
27. *Bylo zjištěno, že žadateli byla rozhodnutím čj. 175509-2/2021-540000-51 ze dne 29.11.2021 uložena pokuta ve výši 5.000 Kč za nesplnění povinnosti nepeněžité povahy, a to za porušení ustanovení § 57 odst. 2 a § 58 odst. 3 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), když jako osoba povinná vykazovat údaje o obchodu se zbožím mezi Českou republikou a jinými členskými státy Evropské unie neprovedla registraci u předmětného celního úřadu a nevykázala údaje ve směru odeslání od referenčního období září roku 2021. Dle ustanovení § 56 odst. 4 celního zákona lze pokutu za nesplnění povinnosti nepeněžité povahy (porušení uvedené povinnosti) uložit až do výše 1.000.000 Kč.”*
28. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy vyplývá, že žalovaný věc neposuzoval z pohledu § 259c odst. 2 daňového řádu, tedy vůbec nezhodnotil, proč má být skutek, kterého se žalobkyně dopustila, považován za porušení daňových nebo účetních právních předpisů „závažným způsobem“.
29. Žalovaný vycházel pouze z „*metodického pokynu*“, resp. z horní hranice výše pokuty skutkové podstaty předmětného deliktu.
30. Jak však vyplývá ze shora citované judikatury, takové odůvodnění je zcela nedostatečné. Nelze z něho vůbec zjistit, proč by skutek, kterého se žalobkyně dopustila a za který jí byla uložena pokuta ve výši 5000 Kč a nikoli ve výši 1000000 Kč, měl být považován za porušení daňových nebo účetních právních předpisů „závažným způsobem“. Přitom pouze v takovém případě lze prominutí daně nebo příslušenství daně odmítnout. Za závažné porušení nelze označit každé porušení daných zákonů, ale pouze takové porušení, které dosáhne určité intenzity.

V.

Rozhodnutí soudu

31. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

32. Soud neprovedl žádný z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

33. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024, když advokát (i) převzal a připravil zastoupení žalobkyně a (ii) podal jejím jménem žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činila sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 měl advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za dva úkony celkem 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1 428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 11 228 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. července 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu